

[Sigsgaard.]

ske tropper, der står for undertrykkelsen af Sydkorea. Adskillelsen mellem nord og syd er total. Nordkorea ønsker så megen kontakt som muligt, men det sydkoreanske regime er bange, for mens Nordkorea har gennemført en økonomisk opbygning, som verden aldrig har set magen til — det udbombede land er i dag en moderne industristat med f. eks. et socialt system, der på mange punkter er bedre end det danske — lever store dele af befolkningen i Sydkorea samtidig i stor elendighed. Socialdemokratiet og de andre gamle partier gik dengang fuldt og helt ind for USAs imperialistiske krig i Korea, de sendte endda hjælp i form af et hospitalsskib. De har aldrig brudt med den politik.

Socialdemokratiets forslag om anerkendelse af Nordvietnam er opportunistisk, det skal siges i dag. Havde opportunisten ikke været drivkraften, var forslaget nemlig også gået ud på anerkendelse af Nordkorea, og havde den socialdemokratiske udenrigspolitik ikke været så, jeg tør godt sige pop-agtig, ville forslaget også have omfattet diplomatisk forbindelse med DDR. Diplomatiisk forbindelse med Nordvietnam er politisk meget vigtig, men forbindelse med Østtyskland er økonomisk, handelsmæssigt, kulturelt og turistmæssigt endnu vigtigere. Men anerkendelsen af Nordvietnam vil i dag genere amerikanerne mindre end anerkendelsen af Østtyskland, og det kunne måske være grunden til, at socialdemokratiet nu tør forlange diplomatisk anerkendelse af Nordvietnam, men ikke af DDR. Jeg synes, hr. Per Hækkerup skylder et svar på her i dag, om en kommende socialdemokratisk regering også vil oprette diplomatiske forbindelser med Den demokratiske Folkerepublik Korea og med DDR. Hvis han ikke kan give tilsagn om det, skylder han os en forklaring på denne forskelsbehandling af de tre delte stater.

Socialdemokratiet har naturligvis også fremsat sit forslag for at genere de radikale, og det ser jo ud til at lykkes ganske godt. De radikale prøver fortvivlet at fremtræde som et fredens og neutralitetens parti, mæglerpartiet, der vil dele sol og vind lige, men i praksis står de radikale i dag som garanter for NATO, og deres holdning, at

tidspunktet for anerkendelse af Nordvietnam ikke er det rette, er i praksis lig med en stillingtagen for USA.

Men i dag, må jeg måske tilføje, kunne de radikale egentlig godt stemme for diplomatisk forbindelse med Nordvietnam uden at risikere, at man får folketingsvalg af den grund. Valget er jo allerede udskrevet, så de radikale står altså i dag i en ny situation, som deres ordfører ikke rigtig havde taget højde for for et øjeblik siden.

Venstre og konservative er der ikke grund til at ofre mange ord på, de har altid støttet USA 100 pct. og har dermed gjort sig til medansvarlige.

Socialdemokratiet begrundede beslutningsforslaget med de nye oplysninger, der nu er kommet frem i USA om Vietnamkrigen. Hr. Per Hækkerup har ret i, at de er uhyggelige. Men jeg synes, der er grund til at fastslå, at de faktisk ikke er så nye endda. Hvis vi har haft øjne at se med, så har vi kendt sandheden om Vietnam i årevis, men når vi er nogle, der har sagt den — også nogle af dem, der er ordførere her i dag — så er vi blevet beskyldt for usandhed, også af socialdemokratiet.

Hvad vi nu mangler, er en klar antiimperialistisk holdning i spørgsmålet Vietnam. Mener socialdemokratiet, mener de radikale, at USA må helt ud af Indokina, direkte og indirekte? Eller er det en såkaldt afbalance-ret fred med ligelig hensyntagen til såvel de amerikanske aggressorer som de overfaldne indokinesiske folk, man ønsker? I så fald er de to partier medansvarlige for, at nye aggressioner vil blive forberedt i Indokina, sådan som det i dag sker i Korea fra amerikansk og japansk side, og de bliver medansvarlige for, at undertrykkelsen og udbytningen fortsætter. Den kinesiske og den cubanske revolution har støkket den amerikanske imperialismes vinger. Koreanerne har tilføjet den det første militære nederlag. I Indokina vil den lide sit andet nederlag. Men den vil bruge de frigjorte kræfter på endnu mere direkte underkuelse af Latinamerika, det trækker allerede op. Og de gamle partier vil desværre nok støtte også den underkuelse, indtil USA ikke kan bruge støtten mere, fordi befrielsesbevægelserne i realiteten også i Latinamerika har vundet. Imperialismen er på vej nedad, det er den